

Riktlinjer för örtskiktet

Områden som sköts mer intensivt ger i regel mer mat och oftast mer mångfald. Växterna i intensiva områden är oftast mer krävande, de behöver mer näring och är känsligare för konkurrens. Mot extensiva områden där växterna i örtskiktet främsta syfte är att täcka marken och där fokus inte är att hålla det täckt med det vi kan äta. Extensiva ytor täcks ofta i så stor utsträckning som möjligt med funktionella marktäckare, nektarväxter, dynamiska ackumulatorer och kvävefixerande, och gärna i flera nivåer.

Gruppera hur intensivt olika områden kommer användas och skötas. På *intensiva områden* kan man exempelvis odla salladsväxter, kryddor, medicinalväxter och mångfald. *Mindre intensiva områden* kan man i stället odla renbestånd som till exempel funkia, piplöök, svartrot, strandkål, libbsticka eller lungrot för att kunna skörda större mängder mer rationellt. Dessa ytor blir som fleråriga grönsaksbäddar som ger större produktion fast för mindre arbetsinsats. *Extensiva områden* sköts med liten insats av arbetskraft vars främsta syfte är som marktäckare, nektarväxter, dynamiska ackumulatorer och kvävefixerande.

Vad har de olika områdena för ljusinsläpp och tänk på att det förändras över tid. Börja med att plantera ett område i taget och ha det som utgångspunkt. Anpassa växtvalet åt ett område i taget och läs på om växternas naturliga ståndortsbehov med jordmån, markfukt, vindutsatthet etc. Utöka området efter hand så det inte blir för utspritt eftersom det försvårar underhållningen med att hålla borta svåra rotoogräs som kvickrot.

Exempel på bra fleråriga grönsaker:

Svartrot

Piplök

Spenatskräppa

Sköldsyra

Daggfunkia

Kåltistel

Löparfetblad

Gode Henriks målla

Strandbeta

Spansk körvel

Strandkål

Ramslök

Rabarber

Läkemalva

Rödådrad syra

Strutbräken